

Arrest

nr. 180 719 van 13 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De bestreden beslissing betreft een asielzoeker aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, Griekenland. Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat verzoeker in 2011 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het eenmalig incident met een politieagent onvoldoende ernstig is om te concluderen dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming van Griekenland door een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, wat betreft de bedreigingen door de Afghaanse gemeenschap in Athene omdat hij atheïst is, geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van zijn land van wettig verblijf, zijnde Griekenland, heeft aangetoond waardoor hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming van Griekenland, het land waar hij de vluchtelingenstatus kreeg. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op de verschillende mogelijkheden om zich te vestigen in België als vreemdeling die reeds de vluchtelingenstatus heeft bekomen in een andere EU-lidstaat. De commissaris-generaal vervolgt dat hij voor het overige geen concrete elementen onderscheidt waaruit blijkt dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Griekenland te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdende met zijn geldige Griekse verblijfstitel. Uit de Griekse documenten die hij voorlegde, blijkt dat zijn Grieks reisdocument geldig is tot 9 september 2018 en zijn Griekse verblijfsvergunning tot 8 april 2016. Tot slot wordt vastgesteld dat de door hem neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de in de bestreden beslissing gedane bevindingen.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert tegen de desbetreffende overwegingen.

3.2. Vooreerst treedt Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het incident met de Griekse politie een eenmalig incident betrof en er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen. Zo motiveert de bestreden beslissing correct als volgt:

“Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u systematisch door de Griekse politie werd lastiggevallen of dat u niet op hun bescherming kon rekenen. Zo heeft de politie uw klacht tegen uw agressors op café in een proces verbaal vastgelegd (CGVS p.10; document nr. 14). U kreeg weliswaar geen hulp bij de identificatie van de politieagent die u klappen gaf, maar uw klacht naar aanleiding van het incident werd wel geregistreerd (CGVS p.12). U kon na dit incident in ditzelfde politiekantoor een duplicaat van uw verblijfsdocumenten aanvragen en verkrijgen (CGVS pp.12,15). U verklaart zelfs dat u de politie ervan kon overtuigen u een kopie van de aangifte mee te geven opdat u in tussentijd uw identiteit kon aantonen omdat u goed Grieks sprak (CGVS p.15). Uit het proces verbaal dat u voorlegt blijkt bovendien dat u zich opnieuw tot dit politiekantoor wendde om uw naam te corrigeren en dat deze wijziging werd genoteerd (document nummer 14). En toen u later werd aangevallen door Afghanen omdat zij u als ongelovige beschouwden, kwam de politie van het kantoor Sint Pantelímona naar het ziekenhuis om het incident te registreren (CGVS p.15; document nr. 13). Ze informeerden u dat u met dit document na uw ziekenhuisopname klacht kon indienen tegen de daders (CGVS p.15; document nr. 13). De Griekse autoriteiten waren dus bereid om u betekenisvolle bescherming te verlenen.

Het feit dat u zich nog verschillende keren heeft gewend tot de politie van het politiekantoor waar u in april 2013 problemen ondervond en dat u nog anderhalf jaar in Griekenland bleef wonen zonder dat er zich nog problemen met de politie hebben voorgedaan, wijst er op dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw het slachtoffer zou worden van geweld door de politie en dat u zich niet langer op de bescherming van Griekenland zou kunnen beroepen.

Hier dient ook te worden gewezen op het feit dat u geen verdere stappen heeft ondernomen om de politieagent die u op een gewelddadige manier ondervroeg aan te klagen. U heeft zich gewend tot de overste van het politiekantoor maar toen die u zei dat hij niet wist over welke politieagent het ging, heeft

u het erbij gelaten (CGVS p.14). U toont bijgevolg niet aan dat alles heeft geprobeerd om uw rechten gewaarborgd te zien. U kon nochtans steeds – zowel tijdens als na uw asielprocedure – beroep doen op een advocaat (CGVS p.12).

Wat betreft uw verwijzing naar de vele malen dat u op straat door de politie werd tegengehouden om uw verblijfsdocumenten te controleren, dient te worden opgemerkt dat nergens blijkt dat u hierbij gevisieerd werd (CGVS pp.13-14). U geeft aan dat u vaak werd gefouilleerd en vervolgens werd vrijgelaten als bleek dat u over de juiste documenten beschikte (CGVS pp.13-14). U weet niet of u herkend werd (CGVS p.13). Gevraagd of er een verband was tussen de controles en de klacht die u neerlegde tegen de politieagent, antwoordt u dat dit misschien het geval was maar u kunt dit niet staven (CGVS p.13). Het loutere feit dat u vaak door de politie werd tegengehouden en dat uw documenten werden gecontroleerd leidt niet tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het is het recht van de Griekse politie om controles uit te voeren en na te gaan of u legaal in het land verblijft.”

Ook wat betreft de bedreigingen door de Afghaanse gemeenschap in Athene omdat hij atheïst is, stelt de commissaris-generaal op goede grond het volgende vast:

“U verliet Griekenland echter zonder dat u pogingen heeft ondernomen om daadwerkelijke bescherming te zoeken in Griekenland. U heeft noch na de eerste, noch na de tweede aanval een klacht ingediend tegen de ouders (CGVS pp.15-16). Nochtans heeft de politie in het ziekenhuis uw verklaringen genoteerd en gaven zij u de raad na uw ziekenhuisopname een klacht in te dienen (CGVS pp.15-16). U toont bijgevolg niet aan dat u geen beroep kon doen op de Griekse autoriteiten.

Uw advocaat Meester Benoît Dhondt loco Meester Kati Verstrepen verklaart in zijn mail van 11 december 2015 dat het, gelet op uw eerdere mishandeling, bijzonder moeilijk zou zijn voor u om bij de politie om bescherming te verzoeken (document nr. 17). Nochtans blijkt uit uw verklaringen en uw documenten dat u het politiekantoor nog meerdere keren na het incident bezocht in verband met uw verblijfsdocumenten en dat zij uw verklaringen nog registreerden toen u in het ziekenhuis lag na de eerste aanval door Afghanen. Wat deze door u ingeroepen feiten betreft, dient ook te worden vastgesteld dat de problematische situatie die u beschrijft weliswaar zeer afkeurenswaardig is, maar die, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Temeer dat er niet zonder meer kan afgeleid worden dat de Griekse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.”

3.3. Het louter verwijzen naar en citeren uit rapporten waarin gewag wordt gemaakt van systematische mensenrechtenschendingen door de politiediensten wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat de Griekse politie in verzoekers geval geen bescherming kan of wil bieden tegen vervolging of ernstige schade. Het gegeven dat de commissaris-generaal geen informatie bijbrengt die de informatie waarover verzoeker beschikt, weerlegt of ontkracht, doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming van Griekenland door een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zoals op omstandige wijze in de bestreden beslissing wordt aangegeven, blijkt immers nergens uit verzoekers verklaringen dat hij systematisch door de Griekse politie werd lastiggevallen of dat hij niet op hun bescherming kon rekenen. Ofschoon de hardhandige aanpak van verzoeker door een politieagent afkeurenswaardig is, dient te worden benadrukt dat dit een eenmalig incident betrof en verzoeker zijn klacht naar aanleiding van het incident alsnog kon laten registreren. Verzoeker kon na dit incident in ditzelfde politiekantoor een duplicaat van zijn verblijfsdocumenten aanvragen en verkrijgen en kon zelfs een kopie van de aangifte meekrijgen opdat hij in tussentijd zijn identiteit kon aantonen. Uit het proces verbaal dat verzoeker voorlegt blijkt bovendien dat hij zich opnieuw tot dit politiekantoor wendde om zijn naam te corrigeren en dat deze wijziging werd genoteerd. Toen verzoeker later werd aangevallen door Afghanen omdat zij hem als ongelovige beschouwden, kwam de politie van het kantoor Sint Pantelímona naar het ziekenhuis om het incident te registreren en informeerden verzoeker dat hij met dit document na zijn ziekenhuisopname klacht kon indienen tegen de ouders. De Griekse autoriteiten waren dus bereid om verzoeker betekenisvolle bescherming te verlenen. Verzoeker heeft echter noch na de eerste, noch na de tweede aanval een klacht ingediend tegen de vader, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien verzoeker geen verdere stappen onderneemt, kunnen de autoriteiten hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Het feit dat verzoeker zich nog verschillende keren heeft gewend tot de politie van het politiekantoor waar hij in april 2013 problemen ondervond en dat hij nog anderhalf jaar in Griekenland bleef wonen zonder dat er zich nog problemen met de politie hebben voorgedaan, wijst er op dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw het slachtoffer zou

worden van geweld door de politie en dat hij zich niet langer op de bescherming van Griekenland zou kunnen beroepen.

3.4. In de mate verzoeker verwijst naar zijn kwetsbare positie en stelt dat de in het arrest Bouyid tegen België van 28 september 2015 uiteengezette redenering a fortiori geldt, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn beslissing motiveert dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit arrest inderdaad analyseert welke elementen in rekening moeten worden gebracht om te oordelen of een behandeling mensonwaardig is of niet. Er wordt echter ook benadrukt dat de mishandeling voldoende ernstig moet zijn om te worden beschouwd als een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en dat dit afhangt van de specifieke omstandigheden zoals de duur van de behandeling, de fysieke en mentale effecten etc. Een loutere verwijzing naar dit arrest is bijgevolg niet voldoende om aan te tonen dat de gewelddadige ondervraging door de politieagent voldoende ernstig is om zich te beroepen op een schending van artikel 3 EVRM. Zoals reeds correct opgemerkt in de bestreden beslissing, kan er in verzoekers geval vanuit gegaan worden dat hij zich kan beroepen op de bescherming van Griekenland. Bovendien kan er, zoals omstandig gemotiveerd door de commissaris-generaal, genoegzaam van uitgegaan worden dat de gewelddadige ondervraging door de politieagent een eenmalig incident betrof en zich niet opnieuw zal voordoen.

Ofschoon begrip kan worden opgebracht voor verzoekers kwetsbare positie en diens heikel parcours, onderscheidt de Raad na grondig onderzoek van de door verzoeker aangehaalde elementen en rekening houdende met het feit dat hij over de vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland, hij er werk had, hij de Griekse taal goed onder de knie heeft, hij zelfs als tolk werkte bij de organisatie Greek Council for Refugees, hij er een vriendin had en zijn Grieks reisdocument nog geldig is, geen concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Griekenland te begeven.

3.5. Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4. Aldus lijkt het er op dat verzoeker geen gegronde middelen tot nietigverklaring heeft aangevoerd.

5. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, lijkt het er op dat de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring dient te worden verworpen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. De Raad wijst erop dat deze zaak een annulatieberoep betreft.

5.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2016, verwijst verzoekende partij naar haar vraag tot horen en licht toe, onder verwijzing naar de zaak Sakir tegen Griekenland van het EHRM van 24 maart 2016, dat het Hof oordeelt dat in een zaak waarbij een Afghaanse man in Griekenland die het slachtoffer werd van een aanval door "Gouden Dageraad", de Griekse overheid artikel 3 EVRM heeft geschonden omdat het onderzoek door de politie er gebrekkig was. Verzoekende partij stelt dat het Hof wijst op de algemene objectieve context van racistische aanvallen in Griekenland en het gebrek aan bescherming door de politie. Verzoekende partij is van oordeel dat zij zich in een gelijkaardige positie bevindt, nu zij bij een aanval door "Gouden Dageraad" niet werd geholpen door de politie. Zij wijst erop dat zij wel op de politie kon rekenen toen zij door landgenoten werd aangevallen. Verzoekende partij vervolgt dat zij in het verzoekschrift ook gewezen heeft op een andere zaak van het EHRM van 28 september 2015 (*Bouyid t. België*) en dat haar zaak ook gelijkaardig is aan deze. Verzoekende partij vraagt dan ook de zaak te vernietigen zodat rekening kan gehouden worden met haar risicoprofiel als vluchteling in Griekenland.

5.2.1. Wat betreft de zaak Sakir tegen Griekenland van het EHRM van 24 maart 2016, merkt de Raad op dat in deze bepaalde zaak werd overgegaan tot een schending van artikel 3 EVRM, enerzijds omdat de detentieomstandigheden gebrekkig waren en niet voldeden aan de vereiste normen, anderzijds (en waarop verzoekende partij zich beroept) omdat de Griekse autoriteiten een gebrekkig onderzoek hebben gevoerd naar de geweldplegingen, in het bijzonder wat betreft het verzamelen van bewijs. Zo nam de politie geen enkele keer tijdens de tien dagen detentie van Sakir zijn verklaringen af over de gebeurtenissen. Ook de getuigen werden niet voldoende gehoord. Er werd geen enkele identificatieprocedure naar de daders opgestart. Noch de politie, noch de procureur hebben bijkomend onderzoek gevraagd naar de letsels die Sakir heeft opgelopen. Het EHRM vestigde eveneens de aandacht op de algemene omstandigheden waarin de geweldplegingen plaatsvonden. Het EHRM verwees naar rapporten van diverse NGO's (Amnesty International, Human Rights Watch en de Griekse ombudsman) die aantoonde dat er stijging was van racistisch geïnspireerd geweld in de verschillende wijken in Athene, voornamelijk door de extreem-rechtse 'Gouden Dagenraad Partij'. De rapporten wezen ook op ernstige tekortkomingen van de politie ten aanzien van die incidenten, zowel wat betref de interventies als het onderzoek dat gevoerd wordt na een incident. Het geweld dat Sakir onderging kaderde in dat patroon. Het EHRM stelde dat de politie van Athene tekortschoot door de feiten als een geïsoleerde zaak te beschouwen en ze niet in het licht van dat patroon te onderzoeken. Het EHRM was dan ook van mening dat de Griekse autoriteiten een onderzoek hadden moeten voeren naar de mogelijke verbanden tussen de reeks racistische incidenten, en geweld dat Sakir heeft ondergaan.

Verzoekende partij meent dat zij zich in een gelijkaardige positie bevindt, nu zij bij een aanval door "Gouden Dageraad" niet werd geholpen door de politie.

Verzoekende partij toont *in casu* echter niet afdoende aan dat zij voor de door haar beweerde aanval door enkele racisten, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Griekenland, geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige autoriteiten. Zo werd er zowel in de bestreden beslissing als in voornoemde beschikking op gewezen dat de politie de klacht van verzoekende partij tegen haar agressors op café in een proces-verbaal heeft vastgelegd (gehoor 27 november 2015, 10; document nr. 14). Zij kreeg weliswaar geen hulp bij de identificatie van de politieagent die haar klappen zou hebben gegeven, maar haar klacht naar aanleiding van het incident werd wel geregistreerd (*ibid.*, 12). Verzoekende partij heeft zich echter niet verder geïnformeerd bij de politie of de daders van het incident werden opgespoord (*ibid.*, 14). Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat haar klacht zonder enig resultaat is gebleven. Dat zij hier niet verder naar geïnformeerd heeft omdat dat politiebureau bekend staat als een fascistische plaats, kan niet worden volgehouden daar verzoekende partij na dit incident in ditzelfde politiekantoor een duplicaat van haar verblijfsdocumenten kon aanvragen en verkrijgen (*ibid.*, 12, 15). Verzoekende partij verklaart zelfs dat zij de politie ervan kon overtuigen haar een kopie van de aangifte mee te geven opdat zij in tussentijd haar identiteit kon aantonen omdat zij goed Grieks sprak (*ibid.*, 15). Uit het proces-verbaal dat verzoekende partij voorlegt blijkt bovendien dat zij zich opnieuw tot dit politiekantoor wendde om haar naam te corrigeren en dat deze wijziging werd genoteerd (document nummer 14). En toen zij later werd aangevallen door Afghanen omdat zij haar als ongelovige

beschouwden, kwam de politie van hetzelfde kantoor Sint Pantel imona naar het ziekenhuis om het incident te registreren (*ibid.*,15; document nr. 13). Ze informeerden verzoekende partij dat zij met dit document na haar ziekenhuisopname klacht kon indienen tegen de daders (*ibid.*, 15; document nr. 13). De Griekse autoriteiten waren dus bereid om verzoekende partij betekenisvolle bescherming te verlenen. Verzoekende partij heeft echter noch na de eerste, noch na de tweede aanval een klacht ingediend tegen de dader, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien verzoekende partij geen verdere stappen onderneemt, kunnen de autoriteiten hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

5.2.2. In de zaak Bouyid tegen België van het EHRM van 28 september 2015, stelt het EHRM allereerst vast dat de feiten bewezen zijn. De verzoekers kunnen immers medische certificaten voorleggen waaruit blijkt dat zij verwondingen hebben opgelopen tijdens hun detentie in het politiekantoor. Het Hof oordeelt dat de Belgische autoriteiten de daaruit voortvloeiende veronderstelling dat de verwondingen werden toegediend door politieagenten niet succesvol hebben weerlegd. Het Hof kwalificeert de uitgedeelde klappen vervolgens als vernederende behandeling. Het Hof wijst op het sterke verband tussen dat begrip uit artikel 3 EVRM en het begrip menselijke waardigheid. Het Hof oordeelt, in het bijzonder, dat elke inmenging met menselijke waardigheid aan de kern ('very essence') van het EVRM raakt. Bijgevolg houdt elk gedrag van politieagenten dat de menselijke waardigheid van individuen aantast een schending van artikel 3 EVRM in. Dat geldt vooral voor het gebruik van fysiek geweld dat niet noodzakelijk is gemaakt door het gedrag van het getroffen individu, ongeacht de impact op dat individu. Aangezien het beweerde respectloze gedrag van de verzoekers hoegenaamd niet het gebruik van fysiek geweld noodzakelijk kan maken, oordeelt het Hof dat artikel 3 EVRM werd geschonden.

Verzoekende partij meent dat haar zaak ook gelijkaardig is aan deze.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij *in casu* niet aantoot zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu te dezen niet ontegensprekelijk vaststaat dat verzoekende partij daadwerkelijk mishandeld werd door de politie. Zij kan hiervan immers geen medische certificaten voorleggen, terwijl de verzoekers in de zaak Bouyid tegen België dit wel konden. Voorts dient erop te worden gewezen dat de verzoekers in de zaak Bouyid tegen België van het EHRM de rechtsmiddelen in eigen land hebben uitgeput alvorens zich tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te richten. Zij hebben vaststellingen laten doen door een arts en klacht neergelegd bij het Vast Comité P. Tevens hebben zij zich burgerlijke partij gesteld bij een onderzoeksrechter te Brussel. Nadien is de zaak voor de Raadkamer en in beroep voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling gekomen, waarna tot slot hun verzoek tot verbreking voor het Hof van Cassatie werd afgewezen. Nadien hebben zij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gevat. Verzoekende partij *in casu* heeft echter geen verdere stappen ondernomen om de politieagent die haar op een gewelddadige manier zou ondervraagd hebben aan te klagen. Zij heeft zich gewend tot de overste van het politiekantoor maar toen die haar zei dat hij niet wist over welke politieagent het ging, heeft verzoekende partij het erbij gelaten (*ibid.*,14). Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat zij alles heeft geprobeerd om haar rechten gewaarborgd te zien via de autoriteiten van het land waar zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Zij kon nochtans steeds – zowel tijdens als na haar asielprocedure – beroep doen op een advocaat (*ibid.*,12).

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en

bestrafing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Vermits verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft bekomen voor Griekenland, dient haar asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar zij als vluchteling werd erkend dient te worden aanzien als het land van haar vroegere gewone verblijfplaats. Uit voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen of bij een herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Griekenland geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige autoriteiten.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd.

7. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS